

Xafogor
al litoral

SOL I ALTES
TEMPERATURES

Lleida

+37

+19

Jornada assolellada, amb alguns núvols a la meitat sud del litoral i prelitoral. Els termòmetres arribaran a 32º a la costa i a 37º a ponent. Ambient xafogós a les zones costaneres.

Gent corrent

«M'he passat tota la vida aprenent»

RICARD CUGAT

Trobo Montserrat Prats darrere el taulell d'un quiosc d'escala, la seva botiga. Quan hi entro, està parlant en anglès. Diu que se'n va de vacances, que ja li toca.

-¿Són les seves primeres vacances?

-Vacances de veritat, sí. M'oblidaré de la botiga i no sé ni quan obriré.

-¿Quant fa que treballa al quiosc?

-No me'n recordo. ¿Del 1959? Els meus pares van morir en un accident i vam heretar diversos negocis, entre ells aquesta botiga.

-Ho sento molt.

-Tenia 12 anys. Van tenir un accident de cotxe. El meu germà gran conduïa i també va morir. El meu pare havia tingut perfumeries, encara que el seu ofici era el de rellotger.

-Els anys 50 era una rellotgeria...

-No. Ho havia estat abans. Aquest quiosc

pertany a la família des dels anys 20. El meu pare i els meus avis eren rellotgers. Quan va arribar la guerra civil, i després la mundial, la gent que venia del front no tenia diners per comprar rellotges, i tampoc arribaven les peces perquè els recanvis eren suïssos.

-¿Què van fer?

-El meu pare i el seu soci van pensar què es podia fer per guanyar diners, i van convertir les rellotgeries en perfumeries. Venien sabons, fulles d'afaitar, brotxes... Sempre van pensar que seria una cosa provisional, que quan les coses es normalitzessin, tornarien al seu ofici, però les coses els van anar molt bé i van acabar obrint cinc locals de venda. Després va venir l'accident. Jo era una nena, em faltava experiència i no sabia res. Després del accident van canviar les coses.

-¿On va aprendre a parlar anglès?

-Jo parlo bé el francès, amb l'anglès em de-

fenso. El vaig aprendre a Suïssa.

-Vostè és una capsa de sorpreses.

-El meu germà, que era el meu tutor, va haver d'anar a la mili i va considerar que jo havia de millorar els meus coneixements. Em va enviar a un internat per a nenes a Suïssa. S'hi aprenia francès, però com que hi havia nenes de tot el món parlàvem anglès.

-De l'Espanya franquista a Suïssa.

-Era una obertura absoluta al món. Jo havia anat a col·legis de monges i tot era pecat, i el que no era pecat era més que pecat. Allà hi havia gent de totes les religions i cultures. Jo era la més petita de l'escola.

-¿Quants anys tenia?

-15, i vaig tornar al cap d'un any, més sàvia. Recordo que hi havia una llista a l'escola amb les celebracions religioses: n'hi havia de jueves, ortodoxes, catòliques...

-I va tornar al col·legi de monges.

-Sí, i m'hi vaig adaptar. Vaig tenir un problema tan gran de nena que, des d'aleshores, relativitzo tots els problemes. Després del col·legi, em vaig posar a treballar al quiosc. Ningú em va preguntar si volia estudiar. Un cop ho vaig intentar, volia ser periodista, però va ser impossible. Els meus fills eren petits. Quan em jubili, potser hi assistiré d'oient, però ja no vull més obligacions.

-¿Com converteix la perfumeria en botiga de mitges?

-Només fa 10 o 12 anys que em dedico a les mitges, que és el que treballo bé. Vaig deixar la cosmètica perquè el mercat va canviar i jo no tenia els mitjans. Em vaig plantejar què podia fer. Vaig començar amb mitges llises i me'n vaig anar a les negres, a les de color i a les de colors. M'he passat tota la vida aprenent i moltes vegades he fracassat. Suposo que en algun moment toques la pedra filosofal i segueixes endavant: no per ser ric, però sí per viure.

-¿Com es troba aquesta pedra?

-T'ho trobes. Un dia va aparèixer una noia, era representant de mitges, i va ser molt insistent que posés mitges de color. Vaig mirar als costats i vaig veure que no hi havia ningú que tingués mitges de color, i així vaig començar. La gent va començar a demanar-me-les.

-¿No s'ha angoixat mai?

-Hi estic molt acostumada, però quan ve algú sí que s'atabala perquè l'espai és molt petit i xoquen amb tot. Per a mi, és fàcil: es recull el taulell i s'abaixen les portes. No hi ha més misteri. Abans era un carret, una peça mòbil, però els anys 60 el vam reformar. ≡

Montserrat Prats

Mentre parla, els veïns s'encreuen amb la clientela. Fa més de 40 anys que és en un quiosc d'escala.

PER
Catalina
Gayà

